

*ἀνασβήνω, 'νεβζήνω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) 'νεβζήζω Πόντ. (Χαλδ.) 'νεβζήζω Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.) 'νεβζήζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σβήνω.

Σβήνω ἔνθ' ἀν.: 'Ενέβ'ζα τὴν καντήλαν Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Νέβσον τὸ φῶς καὶ πέσκα κα (κατακλίθητι) Κοτύωρ. 'Ενεβζίεν τὸ φουρνὶν (ἐσβέσθη ὁ φούρνος) Κερασ. Τραπ. Χαλδ. 'Νεβηγμέν' νὰ μὴ ἔρδεσεν (νὰ μὴ ἔρχεσθε σβησμένοι, ἦτοι χωρὶς φῶς) Κερασ. || Φρ. 'Ενεβζίεν τ' ὁτζάκ'ν ἄτ' (κατεστράφη, ἐξηφανίσθη. ὁτζάκ' = τζάκι) Χαλδ. Συνών. σβήνω.

ἀνασβολωμένος ἐπίθ. Κύθηρ. ἀνασβολεμένος Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀσβολωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀσβολώνω.

Ζοφώδης, ὀμιχλώδης, σκοτεινὸς Κύθηρ.: Παροιμ. 'Εσμιξεν ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀνασβολωμένο (ἐπὶ συναντήσεως ἢ φιλίας κακῶν ἀνθρώπων).

ἀνάσεισμα τό, Πόντ. (᾽Οφ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάσεισμα.

Σεισμικὴ δόνησις τοῦ ἐδάφους: Ἐργοίτθεσα ἔχτες τ' ἀνάσεισμα. Συνών. σεισμός.

ἀνασεῖω Πελοπν. (Λακων.) ἀνασεῖω Λεξ. Δημητρ. 'νασῶ Σύμ. Ἀπροσ. ἀνασεῖζ' Πόντ. (᾽Οφ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασεῖω.

1) Σεῖω, τινάσσω Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ανασεῖω τὸ γιακᾶ μου σὰν τὸν βλέπω Λεξ. Δημητρ. 'Ανασεῖστηκε ὁ τόπος ἀπὸ τὸ πέσιμό του αὐτόθι. || ᾽Ασμ.

Θέ μου, κι ἀνάσεισε τὴ γῆς καὶ τάραιε τὸν ᾽Αδη Λακων.

Πέτρες καὶ ξύλα τοῦ σπιτιοῦ, ὅλα ν' ἀνασεισθῇτε αὐτόθι. β) Ἀπροσ. γίνεται σεισμός Πόντ. (᾽Οφ.): 'Οσήμερο τρία φορὰς ἐνέσειξε. 2) Ἀνακινῶ μυστικά καὶ σκανδαλώδη πράγματα Σύμ. 3) Μέσ. ταράττομαι, θορυβοῦμαι Λεξ. Δημητρ.: 'Ανασεῖστηκε τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ ἄκουσμα. Συνών. ἀναταράζομαι (ιδ. ἀναταράζω).

ἀνάσερμα τό, ἀνάσερμα Ἀμοργ. Θράκ. (Αἰν.) Σύμ. Σῦρ. ἀνάσερμαν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ.) ἀνάσερμα Κρήτ. Σκῦρ. κ. ἄ. ἀνάσερμαν Κύπρ. ἀνέσερμα Μύκ. Πάρ. ἀνέσερμα Πάρ. 'νάσερμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάσερμα.

1) Ἀντλησις ὕδατος ἐκ φρέατος Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. ἀνασερμός. β) Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀντλησις τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ φρέατος, ἀντλημα Ἀμοργ. Θράκ. (Αἰν.) Μύκ. Πάρ. Σῦρ. Συνών. ἀγκλῖα 1, ἀνασυρτήρι, ἀνασυρτός, κάδος, κουβᾶς, σίκλα, σικλί. γ) Κοντὸς φέρων εἰς τὸ ἄκρον προσδεδεμένον παννίον ἢ λεπτοὺς κλάδους θάμνων, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποσύρουν ἀπὸ τὸν θερμανθέντα φούρνον τοὺς ἀνθρακας καὶ τὴν τέφραν διὰ νὰ εἰσαγάγουν ἔπειτα τοὺς ἄρτους Σύμ. Συνών. ἀνασυρτήρι. 2) Ἀναπνοή Σύμ. β) Ἡ δυσκολία περὶ τὴν ἀναπνοήν, δύσπνοια Κύπρ.: Ἐχω ἀνάσερμαν. γ) Ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος, ψυχορράγημα Κύπρ.: Τί ἄθ-θημον ἀνάσερμαν ποῦ κάμνει ὁ κακορρίζικος! Συνών. ἀγκομάχημα 3, ἀνασερμός 2, ψυχομάχημα. 3) Λυγμός Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ.) Σκῦρ.: Δὲν ἀκούς τὸ παλαιόπαιδο ἀνάσερμα; σὰν νὰ βάλανε τὸ μαχαίρι 'ς τὸ λαιμό του! Σκῦρ.

ἀνασερμός ὁ, Κρήτ. ἀνεσερμός Κάρπ. 'νασερμός Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασέρνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνάσερμα 1, ὁ ιδ., Κάρπ. Κρήτ.: ᾽Ασμ.

'Ητιον τὸ σταμνάκι τῆς βαρζούτσικο
'ἀνεσυρταράκι τῆς κοντούτσικο
κ' ἰδρῶσεν ἡ κόρη 'ς τὸν ἀνεσερμό
καὶ ξεροσφογγίστηκε καὶ μόρφισε

Κάρπ. 2) Ἀναστεναγμός Σύμ.: ᾽Ασμ.

Σὰ μοῦ 'πες «φίνουμεν νιὰ» καὶ 'ύρισες καὶ 'πίσω,
τὸ 'νασερμόν ποῦ 'νάσουρα δὲν εἶναι γιὰ νὰ τζήσω
(ὑρίσεις = γύρισες, τζήσω = ζήσω).

ἀνασέρνω, ἀνασέρω Καππ. (Σίλ. Φερτ.) Μύκ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνασέρνω Κρήτ. Κύπρ. (καὶ ἀνασέρνω) — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀνασέρων Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀνασέρων Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνασέρνω Λεξ. Δημητρ. ἀνασέρνω σύνθηθ. ἀνασέρων βόρ. ἰδιώμ. ἀνεσέρω ᾽Ανδρ. Θήρ. Θράκ. Ἴος Κάρπ. ἀνεσέρνω ᾽Αστυπ. Κάρπ. Κάσ. Α.Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Φιλότ.) Νίσυρ. Σίφν. Χίος ἀνισέρων Ἰμβρ. ἀνεσέρνω Α.Κρήτ. Μήλ. Σῦρ. ἀνισέρων Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀλασέρνω Κύπρ. ἀνεσ'ρνῶ Πάρ. (Λεῦκ.) 'νασέρω Σύμ. 'νασέρνω Σύμ. 'νεσέρω Κάλυμν. 'νεσέρων Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κάσ. Κῶς Ρόδ. Τήλ. Χίος 'νεσέρνω Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. 'νεσέρω Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀνασέρνω, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνασέρω. Πβ. Ἰμπέρ. καὶ Μαργαρ. στ. 749 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,310) «μακρένω τὴν διύγησιν, πολλὰ τὰ ἀνασέρνω». Ὁ τύπ. ἀνασέρνω καὶ μεσν. Πβ. Χωνιάτ. 739,26 (ἐκδ. Βόννης) «τὰ συνεσφιγμένα ροῦχα ταύτης ἀνέσυρνε».

Α) Μετβ. 1) Σύρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέλκω, συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀντλουμένου ἐκ φρέατος ἢ δεξαμενῆς ὕδατος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντλήματος σύνθηθ.: Ἀνασέρνω νερὸ σύνθηθ. Ἀνασέρνω τὴ λαῦνα Κρήτ. Νὰ πάω ν' ἀνεσέρω 'ς τὸ πηγάδι 'ἐν μπορῶ Σίφν. Ἐνέσουρα μὲ σικλὰ νερὸ πὺν τὸ φλετρὸ (φρέαρ) Ρόδ. Ἐκεῖ βλέπω μὲν γυναῖκαν μ' ἄσπρην ποκαμίσαν κ' ἐνέσυρνε κ' ἤχυνεν χαμαὶ τὸ νερὸν (ἐκ παραδ.) Χίος Ἐχω πολὺ νερὸ ἀνασυρμένο Βιθυν. || ᾽Ασμ.

'Ανάσυρε, κόρη, νερὸ νὰ πιοῦν τὰ διψασμένα,
νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κι ὁ μαῦρος μου κι ὅλο μου τὸ φουσσᾶτο.

—Θαρεῖς πῶς εἶμαι σκλάβα σου νερὸ νὰ σ' ἀνασέρω;

—Ἀνάσυρε, κόρη, νερὸ κ' ἕνα φλουρὶ σοῦ δίνω.

Κόρη 'νεσέρνει μὲ σικλὰ, κόρη 'νεσέρνει δέκα

(τὸ ᾱσμ. πολλαχοῦ ἐν παραλλαγαῖς) Ἰκαρ. β) Ἐξάγω ἐκ τῆς χύτρας φαγητὸν Ἀστυπ.: Τότες ἀνεσέρνουν κομμάτι καλὸ φαεῖ καὶ τρών (ἐκ παραμυθ.) γ) Ἀποσύρω ἐκ τῆς ἐστίας τὸ ἐψηθὲν φαγητὸν Καππ. (Σίλ. Φερτ.) 2) Ἐκβάλλω, ἐπὶ φωνῆς Σκῦρ.: ᾽Ασμ.

Ψιλὴ φωνὴ ἀνάσυρε ὅσο ται ἂν ἤμποροῦσε.

3) Μεταφ. διασύρω τινά, κατηγορῶ Λεξ. Δημητρ.: 'Σ ὅλα τὰ σπῖττα τὴν ἀνασέρνουν. Ὅπου βρεθῇ κι ὅπου σταθῇ τὴν ἀνασέρνει. Μετοχ. ἀνασερμένος = ὁ ἔχων κακὴν φήμην.

Β) Ἀμτβ. 1) Συστέλλομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ φουστάνι σου ἀνεσέρνει ἀποδρός.

β) Βραχύνομαι, περιορίζομαι Τήλ.: 'Νεσέρνουν οἱ νησικῆς (ἐλαττώνονται αἱ σκιαὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς γῆς πλησιάζοντος τοῦ ἡλίου εἰς τὸ μεσουράνημα). 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. βαδίζω μετὰ δυσκολίας Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασέρνεται ὁ κακομοῖρης γιὰ νὰ πάη 'ς τὴν ἐκκλησιὰ Λεξ. Δημητρ. || ᾽Ασμ.

Σὲ ποταμὸν ἀνάσερνα κ' ἤμουνε διψασμένος

κ' ἐξέτρεχα τὸ δοταμὸ νὰ βρῶ τὴν ὠραία βρούσι

(σὲ ποταμὸν = κατὰ τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου) Κρήτ.

Ἀπὸ λαγκάδια ἀνάσειρα κ' ἤμουνε διψασμένος
κ' ἐξέτρεχα νὰ βρῶ νερὸ νὰ πιῶ νὰ ξεδιψάσω
αὐτόθι. Συνών. σέρνομαι (ιδ. σέρνω). 3) Ψήνομαι
καλῶς, ἐπὶ τοῦ ἄρτου Κῶς Σύμ.: Ἀνάσειραν τὰ ψωμιά Σύμ.
Ἐνσειρμένα εἶναι τὰ ψωμιά Κῶς. 4) Ἀναπνέω Κύπρ.
Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀνασέρνει Λεξ. Δημητρ.
Ἡῦρα τον τῆς ἀκόμα ἀνάσειρε Κύπρ. Ὅσον τῆς ἀνασέρνει
(μόλις κτλ.) αὐτόθι. || Ἄσμ.

Ἀκόμα νεὸς ἀνάσειρεν, ἀκόμα νεὸς ἐλάλεν
αὐτόθι. β) Δυσκολεύομαι εἰς τὴν ἀναπνοήν, ἀσθμαίνω
Κύπρ.: Ἄσμ.

Βρίσκω μὴν πέτραν τῶι ἑκατοσὶ τὸ μαυροκαημένον
τῆς ἀνάσειρα σὰν τὸν λαγὸν τὸν ὁ-δουλ-λοβουρημένον.

γ) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ἐπιθανατίου ρόγχου,
ψυχορραγῶ Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.: Ὁ ἄρρωστος ἄρχεψε ν' ἀνε-
σέρνη Ρόδ. Ἡρξίξε ν' ἀνεσέρνη, ζωὴ ἀνημένετε ὀλγὸ; Κρήτ.

5) Ἀναστενάζω Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) Σκῦρ. Σύμ.:
Ἀνάσειρε ποῦ τὸν εἶδε Σύμ. Ἀφ' οὗ τὸ παιδί μοναχὸ τὸ ἀνά-
σειρε ἀπ' τὸ κλάμα Σκῦρ. 6) Κλαίω μετὰ λυγμῶν
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Σκῦρ.: Ἀνα-
σέρω καὶ κλαίω Κερασ. Ἀνασέρ' ἡ νύφε Χαλδ. Τὸ μωρὸν
ἄσκημα ἐντὼκεν, γιάτε πῶς ἀνασέρ'! (γιάτε = ἰδέτε) Κοτύωρ
|| Ἄσμ.

Ἀνάθειμά σε, νὲ κόρη, κ' ἐλέπ'ς πῶς ἀνασέρω;
παδκεῖ γεννέθα γιὰ τ' ἐσὲν δάκρῳ πάντα νὰ ξύνω;
Χαλδ. Συνών. ἀναλυγγιάζω 1, ἀναλυγγίζω, ἀναρ-
ρουφῶ 3, ἀναστοναχῶ, λυγγιάζω.

ἀνασκήκωμα τό, Δ.Κρήτ. Σῦρ. κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ.
Ἔργα 3,232 ἸΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 22 — Λεξ. Δεῖκ
Βυζ. Δημητρ. ἀνασκήκουμαν Λυκ.(Λιβύσσ.) ἀνεσκήκωμα
Α.Κρήτ. ἀνισκήκουμα Ἰμβρ. ἰνισκήκουμα Μακεδ.(Γκιουβ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκήκωνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀνύψωσις ἐνθ' ἀν.: Τὸ μπαούλο θέλει ἀνασκήκωμα
Λεξ. Δημητρ. Ζωηρὸ ἀνασκήκωμα τοῦ κεφαλοῦ ἸΚονδυλάκ.
ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

... Ὡς τὸ διάβα του ἕνας χτύπος
ἀκούστηκε μικρὸς μικρὸς σὰν νὰ θε ξεροσκάση
τοῦ λύκου τ' ἀνασκήκωμα...

(λύκος = σκανδάλη) ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Τὸ νὰ σηκω-
θῇ τις ἐκ τῆς θέσεώς του χάριν τιμῆς πρὸς τινα Λεξ.
Βλαστ. Συνών. προσήκωμα.

ἀνασηκῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνασηκῶνω
Καππ. (Ἀνακ.) ἀνασηκῶν-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνα-
σηκῶν-νω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) ἀνασῶν-νω
Καππ. (Ἀραβάν.) ἀνασῶν-νω βόρ. ἰδιώμ. ἀνασῶν-νω
Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσηκῶν-νω Ἀνδρ. Θήρ. Κέως Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεσῶν-νω
Μύκ. ἀνισῶν-νω Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ. ἰνεση-
κῶν-νω Σῦρ.

Τὸ μεσν. ἀνασηκῶνω.

Α) Ἐνεργ. 1) Σηκῶν-νω ἐπάνω, ἀνεγείρω, ἀνυψῶν-νω,
ἀναβαστάζω σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ.
Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν.): Ἀνασηκῶν-νω τὴν πλάκα - τὸ γιὰ καὶ
μου - τὸ κεφάλι μου - τὸ πόδι μου - τὸ φόρεμά μου - τὸ χέρι μου.
Ἀνασηκῶν-νω φουστάνι σύνηθ. Ἀνεσηκῶν-νω τὰ ρούχα μου
Θήρ. Ἐνας ἄνθρωπος ἀνασηκῶν-νω ἀπ' τοῖς κουκκῆς ποῦ
βρισκότανε σκυμμένος καὶ δὲ φαινότανε ΔΒουτυρ. Διωγμέν.
ἀγάπ. 11. Ἡ μαμμὴ ἀνεσηκῶσεν ἀτενα (βραχυλ. ἀντὶ ἀνε-
σήκωσε τὴν μήτρα της, ἤτοι ἀνέταξε) Οἶν. || Ἄσμ.

Κε ἀνασήκωσε τὸ γυροφουστάνο της
κε ἀναφάνηκε τὸ ποδοστράγαλό της
ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 73

Ἀνασηκῶν-νω πάπλωμα, πέτ-τον σὲ βελουδένια,
πιάνου ἀγκαλῆζον κούτσουρο, φιλοῦ δαυλὸ σβεσμένο
(πέτ-τον = πέφτω) Εὐβ.

Βρίσκει τὸν κόρφο τ'ς ἀνοιχτό, τ' ἀχείλη φιλημένο
καὶ τὴ χρυσὴ της τὴν ποδὰ ψηλ' ἀνασηκῶν-νω
ΑΟἰκονομίδ. Τραγοῦδ. Ὀλύμπ. 98 — Ποίημ.

Ἀνασηκῶν-νω σιγὰ χωρὶς νὰ τὸν ξυπνήσῃ
κ' ἐκίνησε χαρούμενη γιὰ νὰ κρυφτῇ τ'ς τὴ δύσι
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,164. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χωνιάτ.
389,25 (ἐκδ. Βόννης) «ἀνασηκῶν-νω τὰ ρούχα αὐτῶν
κατοῦρουν» καὶ Ἀχιλλ. στ. 1060 (ἐκδ. WWagner σ. 33)
«καὶ ἐκείνη ἀπὲ τὴν κλίνην της πάλιν ἀνεσηκῶν-νω».
Συνών. ἀνακῶν-νω Α 1, ἀνακῶν-νω 1, σηκῶν-νω. 2) Ἐντα-
φιάζω Λεξ. Δημητρ.: Τὸν ἀνασήκωσαν πρῶτὶ πρῶτὶ. Συνών.
ἀναπαρῶν-νω 3, θάφτω, κηδεύω, σηκῶν-νω. 3) Διε-
γείρω, ἐξάπτω Καππ. (Ἀνακ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Κε ἀνασηκῶν-νω τὸν καημὸ κε ἀναπαμῶν-νω δὲν ἔχει
Λεξ. Δημητρ. 4) Παρασύρω τινὰ παραπεῖθω καὶ
παραπλανῶ Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασήκωσαν πολλοὺς ἀπὸ τὸ
χωρὶς καὶ τοὺς ξενίτεψε. Μὲ τὰ παχὰ του λόγια τὴν ἀνεση-
κῶσαν τὴν κακομοῖρα. || Φρ. Τοῦ ἀνεσηκῶσαν τὰ μυαλὰ (τὸν
παραπλάνησαν νὰ κάνῃ τι ἀσύμφορον).

Β) Μέσ. 1) Ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου Ζάκ.: Τὸ λοιπὸ
τὸ πρῶτὶ ποῦ ἀνασηκῶν-νωται παίρνει τὸ παιδί, ὡς δέκα
χρονῶν ἤτουν, νὰ πάῃ νὰ ζητήσῃ τὴν κοιλιά (ἐκ παραμυθ.)
Ζάκ. β) Ὑπανεγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης ἢ τοῦ καθί-
σματος καὶ γενικώτερον ἐγείρομαι πολλαχ.: Ἀνασηκῶσ-
ον νὰ πῆς τὸ γιαιτρικὸ Κρήτ. Ἀνεσηκῶσ-ον λιγάκι νὰ καθίσ-
ῃς Ἀνδρ. Ἡ ἄρρωστη ἀνασηκῶν-νω τὸ κρεβάτι ἸΚονδυλάκ.
Πρῶτ. ἀγάπ. 75. || Ἄσμ.

Σαράδα μέρες ἔκαμε ὁ νεὸς μέσα τ'ς τὸ δάφο
κε ἀπάνω τ'ς τοῖς σαράδα θυὸ ὁ νεὸς ἀνεσηκῶν-νω.

Συνών. ἀναγέρ-νω Β 1, ἀνακαθίζ-νω Β 1. 2) Ἀναλαμ-
βάνω οικονομικῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὁλο σκουδουφλῆς
τοῦ λαχαινοῦ γ' εὐτεινοῦ, πῶς ν' ἀνεσηκῶν-νω! Συνών.
ἀναλαβαίν-νω 3, ἀναπιδαν-νω 11, ἀναπλωρῶν-νω Β 1,
ἀναπλουρῶν-νω 3, πιδαν-νω (ιδ. πιδαν-νω), προσ-
κάν-νω. 3) Σκιρτῶ, συγκινούμαι Θράκ. (Μάδυτ.): Εἶδα
τ' ἀρφανὸ κε ἀνασῶν-νω ἢ καρδιά μ'.

ἀνασηκῶν-νω ἐπίρρ. πολλαχ. ἀνιδῶν-νω Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνασηκῶν-νω. Τὸ ἀνιδῶν-νω ἐκ τοῦ
ἀμαρτ. ἀνεσηκῶν-νω.

Μετεώρως πῶς, ἀνυψωμένα ἐνθ' ἀν.: Τὸν πῆγα ἀναση-
κῶν-νω τ'ς τὸ σπῆτι του Κορινθ. Μὴ τοῦ κατ'βάης κατάγη,
βάστα του κουμμάτ' ἀνιδῶν-νω Ἰμβρ. Δὲ πῆν-τι κατάγη
πὰ τ'ς τὰ κάριβνα οἱ κουκκῆ-νάρεις, θέλ' κουμμάτ' ἀνιδῶν-νω
αὐτόθι. Συνών. ἀνάκουφα 2, ἀνακουφῶν-νω.

ἀνασηκῶν-νω ἐπίθ. πολλαχ. ἀνασηκῶν-νω Λυκ. (Λι-
βύσσ.) ἀνασῶν-νω βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασηκῶν-νω.

1) Ἀνυψωμένος ἢ ἡρμένος πολλαχ.: Γιακῶς ἀνασηκῶ-
ν-τω. Τὸν πῆγα ἀνασηκῶν-τω τ'ς τὸ σπῆτι του. Συνών. ὀρθῶς,
σηκῶν-τω. 2) Ὁ ἐξέχων πῶς τῆς ὑποκειμένης ἐπιφα-
νείας, ἐπὶ κεντημάτων κττ. Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Κέντημα
ἀνασηκῶν-τω Βλαστ. Πβ. ἀνακουφῶν-τω 1.

ἀνασιγάζω Κρήτ. ἀνεσάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σιγάζω.

Ἐπιδιορθῶν-νω, ἐπισκευάζω τι ἐνθ' ἀν.: Ἀνάσιγάζω το
πάλ' ὀφέτος μὲ ὀυλὰ τὸ σπῆτι κε ὡς τοῦ χρόνου ὁ Θεὸς ἔχει
Κρήτ. Ἀμα δὲ γνοιᾶζεσαι κάθα χρόνο τὸ σπῆτι σου νὰ
τ' ἀνεσάζης, θὰ βουλίσῃ Ἀπύρανθ. Συνών. μερεμετίζω.

